

Oh! minno poeg, kes teab mis süguse nõu-  
ga sinna ni palju rahha olled saanud? Kas  
süü sügune jõudnud sedda väikesega kokko-  
põhina? Hirm mul on mõtteldes, et sinna  
olled kurja nõu pruukinud. Poeg vastas:  
Armas issa, ärge waewage isleennast ja  
mind mis süguse umbes mõtlego. Minna ei  
olle teid lahri lunnastanud, agga ma tean,  
kes sedda on teinud: se woõras Herra, kes  
minnule omma rahha-kutro andis. Ello  
aega ma tahhan tedda tagga kulata ja otsi-  
da. Kõl ma tedda wahhest leian; ja tem-  
ma tulleb siis seie, näab mis head ta meile  
on saatnud, ja nuttab meie eltsis rõõm-  
pisseraid. Nüüd nimmetas Robert isale  
keik sedda luggu, mis temmale selle woõra  
Herraga olnud; ja issa kulis peält haledus-  
se ja rõõmoga.

Roberti issa hakkas jälle kampa pruukima.  
Temma leidis sõbbro, kes tedda aitasid, ja  
Jum.

Jummal andis temmale õnne, et temma  
isse, temma abikasa ja lapsed wäga hästi  
woisid ellada. Algga norel Robertil olli üks  
aasi waia; temma ei leidnud sedda head  
Herrat üles, kes temma isä olli lunnas-  
anud, ja ta ei saanud temmale sedda tänu  
kulutada, mis temma südä tundes ja tem-  
male sowis. Wimalts te leidis tedda sad-  
damast, hakkas temma ja gade ümber, ja  
ei teadnud, mis ta rõõm parrast pididi ütle-  
ma. Teine panni sedda immeiks ja küsis:  
Mis teil on, armas noor inimene?

Robert. Oh! kallid Herra, egga se  
wõi teik teadmatta olla. Kas ollete siis  
Robertit ja temma seltsi ärruunustanud,  
kellele teie ni palju head olle e teinud, kelle  
issa teie jälle nende kätte ollete saatnud?

Herra. Teie elsite, minno sõbber; min-  
na ei tunne teid mitte, egga teie woigi mind  
tunda, sest ma ollen woõras siin linnas ja  
wast